

บทที่ ๖

ปาร์คอินยองยืนอยู่หน้างานปาร์ตี้อันครึกครื้น
สองมือกำแน่นจนเล็บจิกเข้าไปถึงเนื้อ

ใบหน้าเรียวเล็กแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางบางๆ
เต็มคิ้วเพียงเล็กน้อยก็ทำให้เธอดงามสะกดตา หากเธอ
จิกยืมสักนิด รับรองว่าต้องสวายนคนเหลียวหลังเลยทีเดีย
ว น่าเสียดายที่...

สีหน้าของเธอช่างแข็งแกร่งเหมือนเพิ่งตกลงไปใน
บ่อน้ำแข็ง

ห่างไปไม่กี่ไกลนัก คิมซอนซู ทายาทของตระกูลคิม
ที่เพิ่งกลับจากต่างประเทศมาได้ไม่นานก็ก่อตั้งบริษัท
ออกแบบเว็บไซต์นั้นกำลังรับรองแขกในงานเลี้ยงฉลอง
ความสำเร็จของบริษัทอยู่

6 คู่มือบ้านกัมมะละอ

ความจริงแล้วงานปาร์ตี้นี้ก็ไม่ได้พิเศษอะไร จะแปลกก็ตรงที่เวลาจัดงานซึ่งกำหนดเริ่มเวลาที่เที่ยงคืนตรง

และที่แปลกยิ่งกว่านั้นก็คืองานนี้เป็น ‘งานเต้นรำแฟนซี’ มีกฎเหล็กว่าผู้ร่วมงานจะต้องพินต์หน้าตัวเองต่างหน้าาก แต่ไม่อนุญาตให้สวมหน้าากจริงๆ

ความหมายก็คือหากใครไม่ได้พินต์หน้ามาละก็... เสียใจด้วยนะ นั่นเท่ากับว่าคุณไม่มีบัตรผ่านประตู ได้แต่ยืนตากลมหนาวอยู่หน้างาน ไม่มีทางได้เข้ามาแม้แต่ก้าวเดียว ต่อให้สูงส่งมาจากไหนก็ไม่มียกเว้น เพราะซอนซูไม่เคยเห็นแก่หน้าใคร

ชายหนุ่มทำอะไรไม่เหมือนคนอื่น และมักจะทำสิ่งที่คนอื่นคาดไม่ถึงอยู่เสมอ

ที่หน้าประตู คุณหนูไฮโซหลายคนที่ไม่กล้าละเลงหน้าตัวเองถูกกันไม่ให้เข้างานไปตามๆ กัน สุดท้ายก็ต้องพากันกระพืดกระพืดกลับบ้านไป

อีนยองเองก็เป็นหนึ่งในคนที่ถูกกันอยู่หน้าประตู แต่เธอไม่เหมือนคนอื่นตรงที่หญิงสาวเหล่านั้นรู้จักอยู่แล้ว ทว่าไม่ยอมให้ตัวเองดูน่าเกลียด ในขณะที่เธอไม่ได้รับการดีเชิญตั้งแต่แรก จึงไม่รู้มาก่อนด้วยซ้ำว่านี่เป็น ‘งานเต้นรำแฟนซี’ เธอเพียงแต่จะอาศัยโอกาสนี้แอบเข้าไปในงานเพื่อทำความรู้จักกับซอนซู หนุ่มโสดทายาท

Luo Tong 7

มหาเศรษฐีเท่านั้น

สายลมอ่อนๆ ยามเที่ยงคืนพัดผ่านมา หอบเอา
ความหนาวเย็นรวมถึง...สายฝนเม็ดเล็กๆ มาด้วย

"ให้ตายสิ!" หญิงสาวอดไม่ได้ที่จะสบถออกมาเบาๆ

สวรรค์ต้องการลงโทษเธอที่มีเจตนาแอบแฝงใช้ไหม
ทำให้เธอทำงานไม่ได้ยังพอว่า แต่ยังคงส่งฝนมาเพิ่มความ
ลำบากให้เธออีก

สายฝนเม็ดเล็กๆ กลายเป็นเม็ดใหญ่ขึ้น ราวกับหิน
ก้อนเล็กๆ กำลังร่วงลงมากระทบใบหน้าและร่างกายของ
เธอจนระบมไปทั่ว จะหลบก็ไม่ได้

จะกลับ? หรือจะอยู่ต่อดี?

เธอทิ้งโอกาสนี้ไปได้หรือ

คำตอบชัดเจนอยู่แล้ว

ถ้าเธอหันหลังกลับไป กว่าจะได้พบกับซอนชูกีครั้ง
ก็ไม่รู้จะต้องฝาดานสักกี่ด่าน...

ไม่! ไม่เด็ดขาด! เธอทิ้งโอกาสนี้ไปไม่ได้!

ฝนตกหนักขึ้นเรื่อยๆ ทำให้เครื่องสำอางบนใบหน้า
เธอเลอะเทอะไปหมด เสื้อผ้าก็เปียกชุ่ม เธอหนาวจังเลย

หญิงสาวใช้สองแขนโอบกอดตัวเองไว้ คิดจะกักเก็บ
ความอบอุ่นที่หลงเหลืออยู่ในตัว แต่ร่างบอบบางของเธอ
ทนแรงกระหน่ำของสายฝนไม่ไหว ในที่สุดเธอก็ทรุดตัวลง

8 คู่หมั้นกัมมะลอ

งานปาร์ตี้ของซอนซูจัดขึ้นในดิสโก้เธคที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง นอกตัวอาคารเป็นลานจอดรถที่กว้างขวาง ทำให้ฮินยองยากที่จะหาที่หลบฝน เว้นเสียแต่ว่าเธอจะยอมทิ้งโอกาสในการเฝ้าดูซอนซูอยู่หน้าประตู

ผู้คนเดินผ่านไปมามากมาย แต่ละคนมองเธอด้วยสายตาต่างๆ กัน แต่เธอไม่สนใจสักนิด ยังคงมุ่งมั่นที่จะสอดสายสายตาหาซอนซูท่ามกลางฝูงชน

ผ่านไปหลายชั่วโมง ฝนยังคงตกหนักขึ้นเรื่อยๆ เวลาที่ตึกขึ้นเรื่อยๆ ด้วย หญิงสาวไม่รู้ตัวว่าได้นั่งเฝ้าจุกอยู่ตรงนั้นมานานเท่าไรแล้ว ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเอาหน้าซุกลงกับหัวเข่า เธอรู้สึกเหนื่อยล้าจนแทบจะหลับเสียให้ได้...

แม้งานปาร์ตี้จะเลิกแล้ว แต่ใบหน้าของซอนซูก็ยังประดับไปด้วยรอยยิ้ม ในหัวมีแต่ภาพความสุขของการดื่มฉลองกับผองเพื่อนเมื่อกี้ ชายหนุ่มอารมณ์ดีเสีวจนผิวปากเป็นเพลง

"คุณซอนซูครับ..."

ยามหน้าประตูร้องเรียกเขา ทำให้ชายหนุ่มหยุดเดิน

"อ้อ ขอบใจมากนะ คินนี่ต้องลำบากพวกนายจริงๆ"

ใบหน้าของชายหนุ่มยังคงแต่งแต้มด้วยสี เขากะวักกลับถึงบ้านแล้วค่อยล้างหน้าล้างตา

Luo Tong 9

"พวกเราทำตามคำสั่งของคุณอย่างเคร่งครัดครับ
คินนี่ไม่อนุญาตให้ใครก็ตามที่ไม่ได้พินต์หน้าเข้าไปในงาน
แม้แต่คนเดียว ชนิดไม่มีข้อยกเว้นเลยครับ" ยามหน้าประตู
รายงานสถานการณ์ให้ซอนซูฟังอย่างเอาหน้า

"รู้แล้วละ ยังไงก็ชอบใจมากนะ" ชายหนุ่มตบไหล่
ยามเฝ้าประตูเบาๆ "กลับไปพักผ่อนได้แล้ว"

ยามทั้งสองคนพยักหน้า เก็บของเตรียมตัวกลับบ้าน
ซอนซูเห็นดังนั้นก็เดินต่อไปยังลานจอดรถ ความคิด
ที่ถูกขัดเมื่อครู่นี้หวนกลับมาอีกครั้ง

ปาร์ตี้คืนนี้เป็นไปอย่างราบรื่น เขาแค่มองเข้าไปบางเรื่อง
เท่านั้น ก็คือทำไมถึงมีเพื่อนหลายคนแซวเขาว่าเขาไปติดค้าง
ผู้หญิงเอาไว้ แถมยังบอกให้เขาสนุกให้เต็มที่เถอะก่อน
จะไม่มีโอกาส

ที่แรกเขาจะถามให้รู้เรื่อง แต่เพื่อนๆ ก็เอาแต่ยิ้ม
ทำท่าทางพยักพยิด เขาเลยคิดว่าพวกนี้คงดื่มเหล้าจนเมา
สติลตังไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เขาจึงไม่ใส่ใจกับเรื่องนี้

ชายหนุ่มเดินต่อไปเรื่อยๆ อย่างมีความสุข ฝนที่
กระหน่ำลงมาไม่ได้ส่งผลต่ออารมณ์ของเขาเลยสักนิด เมื่อ
เดินมาถึงข้างลานจอดรถ เขาก็เห็นหญิงสาวผมยาวคนหนึ่ง
กำลังคุดคู้อยู่ที่พื้น

"คุณเป็นอะไรหรือเปล่าครับ" ซอนซูถือร่มบังฝนที่

10 คู่หมั้นกำมะลอ

เพลงมาอย่างไม่มีลืมหูลืมตา ก้มลงมองหญิงสาวที่ซัดตัวอยู่บนพื้นแล้วถามขึ้น

ในที่สุดเขาก็เข้าใจแล้วว่าคำพูดของยามเมื่อครู่ที่ว่า 'ไม่อนุญาตให้ใครก็ตามที่ไม่ได้พินต์หน้าเข้าไปในงาน แม้แต่คนเดียว ชนิดไม่มีข้อยกเว้น' หมายความว่าอะไร!

ซอนชุนึกคำพวยกยาม ในใจที่ไม่รู้จักยึดหยุ่นเอาเสียเลย ถึงแม้เขาจะสั่งเอาไว้ว่า 'ไม่อนุญาตให้คนที่ไม่ได้พินต์หน้าเข้างาน' แต่นั่นก็เป็นแค่วิธีที่เขาเอาไว้ใช้กันพวกคุณหนูจอมหยิ่งออกไปเท่านั้น เพราะผู้หญิงเรื่องมากพวกนั้น ไม่ใช่สโตร์เขาเลย

แต่ว่าผู้หญิงคนนี้อัดทนรออยู่ข้างนอกตั้งนานขนาดนี้ และพวยกยามก็เห็นตำตาว่าเธอกำลังตากฝน

กลับไม่ยอมให้เข้ามา มันช่าง...

ชายหนุ่มสายห้าว ตัดสินใจจัดการเรื่องหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าเสียก่อน

เขาย่อตัวลงมา โบกหน้ารำเรียงเบิกบานเมื่อกี้แปรเปลี่ยนเป็นฉายแววกังวล

"คุณครับ เป็นอะไรหรือเปล่าครับ" เขายื่นมือออกไปแตะหญิงสาวเบาๆ

อีนยองเงยหน้าขึ้นอย่างสะลึมสะลือ แม้ฝนจะยังตกลงมาอย่างหนัก แต่กลับมีร่มคันหนึ่งบังอยู่เหนือศีรษะเธอ

Luo Tong 11

ทำให้ไม่โดนฝนแล้ว และทำให้เธอมองเห็นดวงตาที่งดงาม
คู่หนึ่งสะท้อนผ่านเข้ามาในม่านตา

นอกจากดวงตาคู่นั้นแล้วเธอก็มองไม่เห็นหน้าตาของ
อีกฝ่ายเลย เพราะใบหน้านั้นเต็มไปด้วยสีสนอย่างกับตัวตลก
ในสวนสนุก เธอคิดว่าเขาคงต้องเป็นแขกที่มาร่วมงานใน
คืนนี้อย่างแน่นอน

พอนึกถึงงานปาร์ตี้ อื่นยงก็คิดถึงจุดประสงค์ที่เธอ
มาที่นั่นในคืนนี้ได้ สีหน้าเปลี่ยนเป็นจริงจังขึ้นมาทันที

"ฉันมาหาคิมซอนซูค่ะ" หญิงสาวเริ่มบทสนทนาด้วย
ประโยคที่วันนี้พูดไปแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ชายหนุ่มเอียงไป เริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมคืนนี้พวกเพื่อนๆ
ถึงได้แซวเขานัก

พวกนั้นจะต้องเข้าใจผิดคิดว่าเขากับผู้หญิงคนนี้มี
ความสัมพันธ์กันแน่ๆ เธอถึงได้มาเอาเรื่องกับเขา

แต่ในความทรงจำของเขากลับไม่มีอะไรที่เกี่ยวข้อง
กับใบหน้าน้อยๆ ที่มองแล้วให้ความรู้สึกที่น่าสงสารนี้เลย

"ดีกมากแล้วนะครับ คุณควรกลับไปได้แล้ว" ชายหนุ่ม
ตัดสินใจบอกให้เธอกลับไปพักผ่อนก่อน มีเรื่องอะไรไว้
พรุ่งนี้ค่อยคุยกันก็ได้

"ไม่ได้ค่ะ ฉันต้องการพบคิมซอนซู" อื่นยงยืนยัน
คำพูดเดิม ดวงตาคู์โตฉายแววว่าหากไม่บรรลุเป้าหมายก็

12 คู่หมั้นกำมะลอ

จะไม่ยอมเลิกกราโดยเด็ดขาด

เห็นความดีอันของหญิงสาวแล้วชายหนุ่มก็ได้แต่
ยิ้มๆ

"อันคุณก็ได้พบแล้วละ" เขายื่นมือออกไปปิดผมนบน
หน้าผากของหญิงสาวที่มีน้ำหยดตึงๆ ไปไว้ด้านหลัง เผย
ให้เห็นโบหน้าเล็กๆ ที่ผุดผ่องเต็มไปด้วยชีวิตชีวา

อินยองนิ่งไปสักพัก หัวที่ยื่นจذبรู้คำพูดของ
ชายหนุ่มได้อย่างเชื่องช้า แต่ในที่สุดเธอก็เข้าใจ

ที่แท้ผู้ชายที่มีรอยยิ้มน่าหลงใหลคนนี้ก็คือซอนซู
นั่นเอง

และรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยเสน่ห์นี้เองก็ทำให้ริมฝีปาก
ของหญิงสาวเผยรอยยิ้มออกมา

หลังจากที่รอมมาทั้งคืน ในที่สุดใจของเธอก็ผ่อนคลาย
ลงได้เสียที เหมือนได้เสรีจลินนการกิจอันหนักหน่วง

หญิงสาวนึกขึ้นได้ว่าเธอควรแนะนำตัวเอง จะได้บอก
ถึงจุดประสงค์ที่มาหาเขาในวันนี้

คิดแล้วก็ยืนขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้หัวชนเข้ากับร่ม
ที่เขากางอยู่ เธอร้องไห้ออกมาแล้วลูบศีรษะ

"สวัสดิ์ค่ะ ฉันชื่อ..." เพิ่งจะอ้าปากพูดไม่ทันไร เลือด
ในตัวทั้งหมดก็เหมือนพุ่งขึ้นมาที่ศีรษะ ร่างเล็กของหญิงสาว
แทบทรงตัวไม่อยู่

Luo Tong 13

ซอนซุมองดูเธอ เห็นร่างผอมบางนั้นกำลังโงนแง
ไปมาจะล้มไม่ล้มแหล่

"คุณน่าจะกลับไปพักผ่อนนะ" ชายหนุ่มแนะนำ

"ไม่ได้ค่ะ" หญิงสาวสายหน้า ปฏิเสธความหวังดี

ของเขา

การสายหน้าไปมาเช่นนี้ยิ่งทำให้อาการของเธอแยะ
หนักลงไปอีก เพราะศีรษะที่เดิมทีก็มีเนื้อมากพออยู่แล้ว
ตอนนี้ยิ่งมีเนืงไปกว่าเดิม

"ทำไมจะไม่ได้ล่ะครับ" เธอมีเรื่องจำเป็นเร่งด่วนอะไร
ขนาดนั้นเลยหรือ

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึกๆ หลายครั้ง พยายาม
มองหน้าเขาแล้วตอบอย่างเชื่องช้าว่า

"ฉัน...เวียนหัวจัง..."

พูดยังไม่ทันจบประโยค ภาพเบื้องหน้าก็ดับวูบลง
เธอรู้สึกเหมือนจู่ๆ ก็ถูกดูดพลังงานไปจนหมดสิ้น

วินาทีถัดมาหญิงสาวก็เป็นลมไปเสียแล้ว

"ระวังครับ!" ชายหนุ่มตกใจ รีบปล่อยรมที่ถืออยู่แล้ว
ยื่นมือไปรับร่างของเธอเข้ามาในอ้อมแขนเพื่อไม่ให้ร่าง
อ่อนยวบของเธอล้มลงไปใในแอ่งน้ำบนพื้นอันเกิดจากฝนตก

เขาช่วยเธอไว้ได้ก็จริง แต่...ตอนนี้ลูกหมาตกร้านจาก
หนึ่งตัวได้เพิ่มเป็นสองตัวไปซะแล้ว

14 คู่หมั้นกำมะลอ

และตอนนี้ชายหนุ่มเพิ่งพบว่าภายใต้แรงกระหน่ำของสายฝน ร่างของเธอเย็นยะเยือกราวน้ำแข็งก้อนหนึ่ง

ไม่น่าแปลกเลยที่เธอจะสลบไป

ซอนซูก็มลงมองใบหน้าเล็กๆ ที่หมดสติไปแล้วอย่างจนปัญญา ไม่รู้จะทำเช่นไรดี เขาถอนหายใจยาว

"ยัยเด็กคนนี้นี่ มีเรื่องสำคัญอะไรกันแน่นะ ถึงต้องตากฝนจนเป็นลมเป็นแล้งเพื่อจะรอพบฉันให้ได้แบบนี้"

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไรของจริงได้ค่อยๆ ฟื้นขึ้น ดวงตางดงามคูโตกะพริบพริบๆ แล้วกวาดมองไปรอบๆ เธอแน่ใจว่าที่นี่ไม่ใช่ที่ที่เธอคุ้นเคยอย่างแน่นอน

แล้วหญิงสาวก็จำการตกแต่งห้องแบบนี้ได้ ที่แท้เธออยู่ในโรงพยาบาลนี่เอง

ใบหน้างัวเงียหายไปพร้อมกับการกลับคืนมาของสติสัมปชัญญะ หญิงสาวรีบติดตัวลุกขึ้นนั่งจนเกือบจะตกจากเตียง

"ระวังหน่อยสิครับ เดี่ยวก็ตกเตียงจนสลบไปอีกหรอก"

เสียงทุ้มต่ำที่เจือความขบขันดั่งขึ้นไกล้อๆ เธอ แล้วมีคู่หนึ่งก็ยื่นเข้ามาประคองร่างของเธอเอาไว้ ทำให้เธอต้องเอนตัวลงไปนอนบนเตียงอีกครั้ง

เสียงทุ้มต่ำนั้นช่างอ่อนโยนอบอุ่น เหมือนเหล่าที่